

ข้อเสนอแนะ

5

5.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและแนวคิดของมาตรฐานและกฎหมายด้านความปลอดภัยในการทำงานสำหรับสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs)

จากการศึกษาวิจัยในโครงการพัฒนามาตรฐานความปลอดภัยในการทำงานสำหรับสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กที่ได้รับผลกระทบจากการแข่งขันทางการค้าเสรี ใช้ข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิที่ผ่านมจนถึงปัจจุบันเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านการค้า ด้านการจ้างแรงงาน สภาพปัญหาด้านแรงงานที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งการศึกษาด้านมาตรฐาน ด้านกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อเสนอแนะที่มีอยู่ของประเทศไทย ประเทศคู่แข่งทางการค้า 3 ประเทศหลัก ได้แก่ ประเทศจีน ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศเวียดนาม ศึกษากฎระเบียบข้อบังคับในการซื้อสินค้าของประเทศคู่ค้าสำคัญที่มีปริมาณการค้าขายมากที่สุด 3 อันดับได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศอังกฤษ รวมทั้งมีการศึกษาถึงสถานการณ์ปัจจุบันของสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กของประเทศไทยด้านสภาพด้านการจ้างแรงงาน ปัญหาด้านแรงงานที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานว่าปัจจุบันถ้าต้องมีการแข่งขันด้านการค้าอย่างเสรี แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขข้อบังคับของกฎระเบียบต่างๆ ของประเทศคู่ค้าแล้ว ถ้าหากจะต้องมีการปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพให้รองรับด้านการค้าแล้วแล้ว สถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กของไทยจะสามารถส่งสินค้าออกขายสู้กับประเทศคู่แข่งได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

จากการศึกษาข้อมูลสถานประกอบการที่ทำการส่งสินค้าออก 24 ประเภทที่สำคัญ โดยเป็นสถานประกอบการขนาดกลางที่มีจำนวนพนักงานระหว่าง 100-299 คน และสถานประกอบการขนาดเล็กที่มีจำนวนพนักงานระหว่าง 1-99 คน พบว่า สถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กของไทยที่ทำการส่งออกไปยังประเทศคู่ค้าปัจจุบันไม่มีปัญหาในการปฏิบัติตามกฎหมาย เนื่องจากต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของประเทศคู่ค้าอยู่แล้ว สำหรับสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กของไทยที่ต้องการพัฒนาสภาพต่างๆ เพื่อรองรับการส่งสินค้าออกไปยังประเทศคู่ค้านั้น ปัญหาด้านปฏิบัติตามกฎหมายด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานตามกฎระเบียบด้านแรงงานนั้น จากข้อมูลที่ศึกษาข้อมูลการตรวจวัดสภาพแวดล้อมในการ

ทำงานของสถานประกอบกิจการพบว่า ส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่เป็นภาระสำคัญ แต่การปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบด้านการค้าของประเทศคู่ค้าอาจจะเป็นภาระในการลงทุนปรับปรุงสภาพแก้ไขสถานประกอบกิจการ ปรับปรุงด้านการจัดสวัสดิการต่างๆ ให้กับพนักงาน ปรับเวลาการทำงาน การทำงานล่วงเวลา หรือการปรับสภาพการจ้างแรงงานเพื่อให้ได้มาตรฐานในการผลิตสินค้าตามกฎระเบียบข้อบังคับของประเทศคู่ค้า สำหรับประเทศคู่แข่งด้านการค้าสำคัญของไทยได้แก่ ประเทศจีน ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศเวียดนาม จากการเปรียบเทียบนั้นพบว่า กฎหมายต่างๆ ของประเทศคู่แข่ง ระดับความสมบูรณ์ของเนื้อหาของกฎหมาย ระดับการบังคับใช้อยู่ในระดับใกล้เคียงกับประเทศไทย จะมีความแตกต่างกันบ้างเกี่ยวกับหัวข้อและความเหมาะสมในการบังคับใช้จึงไม่เป็นปัญหาอุปสรรคสำคัญ ถ้าจะต้องมีการปรับปรุงสถานประกอบกิจการ ภาระการลงทุนจะอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน อาจจะไม่มีการได้เปรียบเสียเปรียบกันมากในระดับประเทศคู่แข่งด้านการค้า

ในการบังคับใช้กฎหมายนั้น เพื่อให้สถานประกอบกิจการเอื้ออำนวยต่อขีดความสามารถในการแข่งขันในด้านการค้านั้น แนวคิดการร่างมาตรฐานและกฎหมายด้านความปลอดภัยในการทำงานเพื่อบังคับใช้เฉพาะสำหรับสถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs) ในเชิงนโยบายสามารถดำเนินการได้ การกำหนดให้มีความเข้มข้นในการบังคับใช้น้อยกว่าสถานประกอบกิจการทั่วไปได้ แต่ต้องถูกกฎระเบียบของประเทศคู่ค้าด้วย ในทางปฏิบัติแล้วอาจจะเกิดปัญหาในการติดตาม ตรวจสอบการดำเนินการได้เนื่องจากจะเกิดปัญหาด้านการใช้มาตรฐาน 2 มาตรฐานในการบังคับใช้กับสถานประกอบกิจการซึ่งอาจจะไม่สามารถกระทำได้ กระทรวงแรงงานต้องใช้ดุลพินิจในการดำเนินการ

ในการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็กนั้น จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมภายในสถานประกอบกิจการ อันอาจจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัยของพนักงานที่ปฏิบัติงานภายในสถานประกอบกิจการเอง ส่วนหนึ่งอาจจะกระทบต่อสภาพแวดล้อมภายนอก ที่อาจจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยความปลอดภัยของประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณรอบๆ สถานประกอบกิจการนั้นๆ ในทางปฏิบัตินั้นหน่วยงานปฏิบัติ เช่น กระทรวงแรงงาน อาจจะต้องมีการดำเนินการแยกกันระหว่างการสร้างข้อกำหนดเบื้องต้นเพื่อเป็นแนวทางให้สถานประกอบกิจการได้มีโอกาสเตรียมการไว้ หรือเพื่อเป็นการตรวจสอบความพร้อมของสถานประกอบกิจการเอง เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขสภาพการจ้างงาน ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถานประกอบกิจการให้สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับส่งออกสินค้าได้ตามต้องการ ในส่วนของการ

ออกเป็นพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ประกาศรมนั้น อาจจะมีการเตรียมการไว้ได้ ในการกำหนดมาตรฐานด้านแรงงานด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เป็นหลัก เพื่อให้ครอบคลุมในด้านต่างๆ มากที่สุด และไม่เป็นการบังคับใช้ซ้ำซ้อนจะต้องพิจารณาข้อกำหนด มาตรฐานด้านกฎหมายของกระทรวง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น

- พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535
- พระราชบัญญัติสถานประกอบกิจการกระทรวงอุตสาหกรรม 2535
- พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522
- พระราชบัญญัติผังเมือง พ.ศ. 2518
- พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเรือน พ.ศ. 2535
- เทศบัญญัติ
- ประกาศกระทรวงมหาดไทย
- ประกาศกระทรวงที่เกี่ยวข้อง
- และประกาศกรมต่างๆ
- แนวทางของกฎระเบียบข้อบังคับของประเทศคู่ค้าเป็นสำคัญ
- แนวทางปฏิบัติตามกฎระเบียบของประเทศคู่แข่ง
- แนวทางการปฏิบัติการส่งสินค้าไปยังประเทศคู่ค้าของภาคเอกชนคู่ค้าสำคัญ

แนวทางในการร่างนั้น คณะผู้ศึกษาวิจัยได้เสนอเนื้อหาและแนวทางตามข้อมูลที่ได้ศึกษา มา ข้อมูลของหน่วยงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ดังนี้

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย มาตรการด้านความปลอดภัยในการทำงาน การส่งเสริมพัฒนางานด้านความปลอดภัยในการทำงานสำหรับสถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็กในประเทศไทย

ในด้านการส่งเสริมพัฒนางานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อรองรับการค้าเสรีของประเทศไทยนั้น ภาครัฐต้องมีมาตรการ กำหนดแนวทางที่ชัดเจนในการส่งเสริม สนับสนุน ให้สถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็กดำเนินการปรับปรุงสภาพการทำงาน พัฒนางานด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการ จัดสวัสดิการให้เหมาะสมได้มาตรฐานสากล ทำให้ไม่เกิดสภาวะการทำงานที่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง โดยกำหนดนโยบายด้านต่างๆ ดังนี้

1) นโยบายด้านการส่งเสริมการพัฒนางานด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก

ยุทธศาสตร์ที่ 1.1 ดำเนินการจัดตั้งหน่วยงานกลางให้เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาและยกระดับงานด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการ เป็นหน่วยงานที่มีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะในการให้คำปรึกษาในด้านต่างๆ ช่วยเผยแพร่กฎหมาย กฎระเบียบให้ทันเวลา มีการจัดทำสื่อประเภทต่างๆ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อวิดีโอ ที่มีเนื้อหาที่เหมาะสม จัดทำหลักสูตรอบรมด้านความปลอดภัยต่างๆ ให้เหมาะสมและเพียงพอกับความต้องการของสถานประกอบกิจการ เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานสามารถประเมินได้ นอกจากนี้หน่วยงานที่ตั้งของภาครัฐ องค์กรอิสระ องค์กรเอกชน (NGOs) ต้องให้คำปรึกษาสำหรับอุตสาหกรรมที่ต้องการส่งออก ทำหน้าที่ด้านการสร้างระบบด้านความปลอดภัย สรุปกฎหมายข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องทางด้านแรงงาน การจ้างงาน ด้านความปลอดภัยทั้งของไทยและต่างประเทศที่เป็นประเทศคู่ค้าสำคัญ อาจจะแยกตามประเภทของอุตสาหกรรมให้ชัดเจนและครบถ้วน โดยเฉพาะประเภทอุตสาหกรรมที่มีสถิติการส่งสินค้าออกมากในลำดับต้นๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนามาตรฐานของอุตสาหกรรมในแต่ละประเภทให้ตรงตามข้อกำหนดและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ยุทธศาสตร์ที่ 1.2 กำหนดมาตรฐานของบริษัทหรือหน่วยงานที่มีการให้บริการด้านการให้คำปรึกษา การตรวจวัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน การจัดการฝึกอบรมด้านความปลอดภัย หน่วยงานให้การบริการดังกล่าวต้องมีมาตรฐานที่ชัดเจน เป็นที่ยอมรับของต่างประเทศหรือประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

ยุทธศาสตร์ที่ 1.3 ภาครัฐต้องมีการสำรวจจัดทำข้อมูลรายละเอียดของสถานประกอบกิจการที่อยู่ในข่ายที่จะต้องส่งเสริม จัดแบ่งลำดับ ประเภท ขนาด มูลค่าสินทรัพย์ถาวร และประเภทอุตสาหกรรม สำรวจแนวปฏิบัติความพร้อมปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมาย เงื่อนไข สภาวะแวดล้อมการทำงาน สถิติอุบัติเหตุในสถานประกอบกิจการ อาจมีการจัดลำดับของสถานประกอบกิจการเพื่อจัดระดับในการให้ความช่วยเหลือ และนำไปวางแผนการพัฒนาให้สามารถยกระดับขึ้นมาได้

ยุทธศาสตร์ที่ 1.4 สร้างพันธมิตรหรือเครือข่ายของสถานประกอบกิจการในระดับต่างๆ ให้มีการสร้างสัมพันธภาพในแต่ละสถานประกอบกิจการ อาจจะมีภาครัฐเป็นแกนนำเพื่อให้เครือข่ายที่สร้างขึ้นมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการพัฒนาอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง สร้างระบบให้เกิดความช่วยเหลือเบื้องต้น การให้คำแนะนำด้านเทคนิคพื้นฐาน แนวทางการดำเนินงานกับสถานประกอบกิจการที่อยู่ในระดับที่มีประสบการณ์น้อยกว่าหรือสถานประกอบกิจการเกิดใหม่

ยุทธศาสตร์ที่ 1.5 จัดให้มีการส่งเสริมการประกวดแข่งขัน หรือให้รางวัลสถานประกอบกิจการในแต่ละระดับที่สามารถยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยได้สูงขึ้น

ยุทธศาสตร์ที่ 1.6 สร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติตามกฎหมายด้านความปลอดภัย โดยใช้มาตรการด้านภาษี มาตรการด้านการส่งออก หรือมีสิทธิพิเศษอื่นๆ เพิ่มขึ้นให้เกิดความแตกต่างกันระหว่างสถานประกอบกิจการที่มีมาตรฐานด้านความปลอดภัยสูงกับสถานประกอบกิจการที่ไม่ได้ดำเนินการด้านความปลอดภัยใดๆ

ยุทธศาสตร์ที่ 1.7 สร้างระบบและหน่วยงานประเมินกลาง (Audit System & Institute) เป็นหน่วยงานอิสระหรือเป็นหน่วยงานในระดับชาติ

ยุทธศาสตร์ที่ 1.8 ส่งเสริมให้สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนทำการผลิตบุคลากรด้านความปลอดภัยในระดับต่างๆ ออกมาให้เพียงพอกับความต้องการของสถานประกอบกิจการ

2) สร้างระบบการตรวจสอบติดตามและพัฒนางานด้านความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ที่ 2.1 การส่งเสริมให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยการสนับสนุนให้สถานประกอบกิจการที่พัฒนาระดับความปลอดภัยในการทำงานได้ระยะหนึ่งแล้วนั้น ภาครัฐต้องช่วยส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง โดยจัดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพื่อให้คำแนะนำให้คำปรึกษากับสถานประกอบกิจการ

ยุทธศาสตร์ที่ 2.2 การตรวจติดตามผลกระทบจากการพัฒนา สถานประกอบกิจการ ที่พัฒนากระดับความปลอดภัยในการทำงานได้ระยะหนึ่ง อาจมีผลกระทบด้านอื่นๆ ตามมา โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ ด้านรายได้ของสถานประกอบกิจการลดลง ทำให้งานด้านความปลอดภัยในการทำงานถูกละเลยไป การตรวจติดตามที่จัดไว้ในระบบจะช่วยกำกับให้สถานประกอบกิจการ อยู่ในระดับมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง การสร้างระบบการตรวจติดตามให้เกิดประสิทธิภาพและ มาตรฐานเดียวกัน ภาครัฐต้องส่งเสริมให้มีการศึกษาและทดลองระบบเพื่อนำมาพัฒนาและขยายผล ต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ 2.3 การพัฒนางานด้านความปลอดภัยเชิงรุก ให้มีการศึกษาวิจัยเพื่อ หารูปแบบหรือวิธีการในการพัฒนาด้านความปลอดภัยเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ การสร้าง จิตสำนึกในด้านความปลอดภัย การพัฒนาความปลอดภัยที่ครบวงจรสามารถจะนำมาทำแผนเชิงรุก กระตุ้นให้สถานประกอบกิจการนำไปใช้ ปฏิบัติ

3) การจัดทำมาตรฐานทางด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการ ทำงาน

ยุทธศาสตร์ที่ 3.1 จัดตั้งหน่วยงานหรือรวมหน่วยงานที่มีอยู่เดิมที่มีหน้าที่ให้ คำปรึกษาแก่สถานประกอบกิจการในเรื่องการจัดทำแผนเพื่อจัดทำมาตรฐานต่างๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อลดความสับสนและความซ้ำซ้อนของเอกสาร จัดการประชาสัมพันธ์และมีการส่งเสริมเพื่อให้ สถานประกอบกิจการมีการขอการรับรองมาตรฐานตามความจำเป็นตามประเภทของผลิตภัณฑ์

ยุทธศาสตร์ที่ 3.2 กำหนดให้การจัดทำมาตรฐานด้านแรงงานเป็นหน้าที่หนึ่งของ สถานประกอบกิจการ จะส่งผลดีต่อสถานประกอบกิจการในเรื่องของการพัฒนาคุณภาพและการ ดำเนินงาน รวมถึงเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมและพนักงานในสถานประกอบกิจการ

ยุทธศาสตร์ที่ 3.3 ส่งเสริมให้สถานประกอบกิจการเตรียมการเข้าสู่มาตรฐานด้าน ต่างๆ จัดทำแบบสำรวจด้วยตนเองสำหรับสถานประกอบกิจการที่จะขอการรับรองมาตรฐานต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้นำไปทดลองประเมินสถานประกอบกิจการของตนว่าอยู่ในระดับใด โอกาสการเข้าสู่ มาตรฐานยังต้องการปรับปรุงหรือยังขาดการเตรียมความพร้อมในรูปแบบใดบ้าง

ยุทธศาสตร์ที่ 3.4 การวางแผนทางในการติดต่อประสานงานระหว่างสถาน ประกอบกิจการ หน่วยงานภาครัฐบาลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง และบริษัทเอกชนที่ประกอบกิจการใน ด้านการจัดทำและตรวจสอบมาตรฐาน เพื่อลดปัญหาในการดำเนินงาน ลดระยะเวลาและค่าใช้จ่าย ในการจัดทำมาตรฐานของสถานประกอบกิจการ

ยุทธศาสตร์ที่ 3.5 สนับสนุนในด้านการอบรมบุคลากรของสถานประกอบกิจการ ให้มีความรู้ และตระหนักในความจำเป็นของการจัดทำมาตรฐาน และมีจิตสำนึกที่จะปฏิบัติตาม มาตรฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ 3.6 ส่งเสริมประชาสัมพันธ์มาตรฐานแรงงานของไทยที่กำหนด เช่น มอก-18000 และ มรท. ให้เป็นที่รู้จักในกลุ่มประเทศคู่ค้า สนับสนุนให้สถานประกอบกิจการใดเข้า คู่มามาตรฐานด้านแรงงานมากขึ้น เปรียบเทียบให้ชัดเจนว่า สถานประกอบกิจการจะได้ประโยชน์ อย่างไรทั้งในระยะสั้นและระยะยาว รัฐบาลควรจะให้สิทธิประโยชน์ เพื่อส่งเสริมให้สถาน ประกอบกิจการใช้เป็นเกณฑ์ที่ตัดสินใจเข้าคู่มามาตรฐาน ซึ่งจะทำให้สถานประกอบกิจการมีแรงจูงใจ มากขึ้น เป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางการค้าได้

4) การสนับสนุนให้เกิดระบบบริหารจัดการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

ยุทธศาสตร์ที่ 4.1 สนับสนุนให้สถานประกอบกิจการแต่ละแห่งมีการจัดตั้ง หน่วยงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเพื่อดูแลงานด้านความ ปลอดภัย และอาชีวอนามัยโดยตรง และควรเป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อผู้บริหารระดับสูง และมีการ จัดสรรทรัพยากรด้านต่างๆ ให้เพียงพอและเหมาะสมในการดำเนิน การตามระบบการจัดการด้าน ความปลอดภัย และอาชีวอนามัย มีการดูแลระบบการจัดการด้านความปลอดภัยที่ได้จัดทำขึ้นอย่าง ต่อเนื่อง มีการส่งเสริมให้นำไปใช้และดำเนินงานเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้นต่อไป

ยุทธศาสตร์ที่ 4.2 ให้สถานประกอบกิจการมีการกำหนดนโยบายทางด้าน อาชีวอนามัยและความปลอดภัย และมีการประกาศให้พนักงานทราบ โดยให้ความสำคัญทางด้าน ความปลอดภัยเท่ากับการผลิต มีการจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานทางด้านความปลอดภัย มีการ วิเคราะห์งานเพื่อความปลอดภัย แล้วจัดทำเป็นขั้นตอนการปฏิบัติงาน มีการสร้างจิตสำนึกทางด้าน ความปลอดภัย โดยการใช้หลักการของ Behavior based safety

ยุทธศาสตร์ที่ 4.3 สร้างบุคลากรมีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน โดยจัดให้มี สถาบันสำหรับฝึกอบรม มีหลักสูตรฝึกอบรม มีการได้รับใบอนุญาตมีการต่อใบอนุญาตตาม ระยะเวลาที่เหมาะสม

ยุทธศาสตร์ที่ 4.4 มีการประสานความร่วมมือระหว่างกระทรวงที่เกี่ยวข้องในการ ออกกฎหมาย ได้แก่ กระทรวงแรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม และกระทรวงสาธารณสุข โดยกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบ การประสานความ ร่วมมือ การบังคับใช้กฎหมายในเรื่องเดียวกันต้องสอดคล้องกันเพื่อให้สะดวกในการปฏิบัติ

ยุทธศาสตร์ที่ 4.5 สร้างจิตสำนึกด้านความปลอดภัยให้คนทุกระดับการศึกษา
เริ่มตั้งแต่สถานศึกษาระดับต้นๆ สนับสนุนและเผยแพร่วิชาชีพเกี่ยวกับด้านอาชีวอนามัยและความ
ปลอดภัย เพื่อสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านนี้โดยตรง ซึ่งจะเข้าไปมีบทบาทในการ
พัฒนาการทำงานและการบริหารด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการ

5) ส่งเสริมกิจกรรมทางด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการส่งเสริมสุขภาพ พนักงาน

ยุทธศาสตร์ที่ 5.1 การจัดหา รวบรวมตัวอย่างการทำงานที่ดี เหมาะสมกับภาวะ
ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนไทย หรือมีการ
ค้นหาตัวอย่างการทำงานที่ดี (Best Practice) ที่จัดทำและใช้กันในสถานประกอบกิจการและ
ประชาสัมพันธ์เผยแพร่เพื่อให้นำไปทดลอง หรือปรับใช้ให้เหมาะกับสถานประกอบกิจการของตน
ตามประเภทของอุตสาหกรรม อาจจัดกิจกรรมให้สถานประกอบกิจการส่ง Best Practice เข้าแข่งขัน
แล้วรวบรวม Best Practice ที่ได้ สำหรับแต่ละประเภทของอุตสาหกรรมเผยแพร่ต่อไป

ยุทธศาสตร์ที่ 5.2 นำหลักการส่งเสริมสุขภาพในสถานประกอบกิจการโดยใช้
กิจกรรมที่องค์กรแรงงานระหว่างประเทศนิยมนำมาเผยแพร่ เช่น SOLVE Technique มาใช้เพื่อเป็น
การส่งเสริมสุขภาพและวิถีการดำเนินชีวิตที่มีสุขภาพดีในสถานประกอบกิจการ โดยมีการส่งเสริม
หรือสนับสนุนให้มีการจัดการอบรมและประชาสัมพันธ์ให้กลุ่มเป้าหมายได้รับทราบและเข้าใจ
ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น

ยุทธศาสตร์ที่ 5.3 จัดทำรูปแบบการเฝ้าระวังโรคจากการทำงานอย่างเป็นระบบ
โดยประสานความร่วมมือกับกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข จัดทำการประเมินความเสี่ยง
ของสถานประกอบกิจการแต่ละประเภทว่ามีความเสี่ยงจะเกิดโรคจากการประกอบอาชีพชนิดใด
ต้องเร่งพัฒนาวิธีการตรวจเพื่อทราบการพัฒนาของการเกิดโรคล่วงหน้าก่อนที่จะตรวจพบอาการ
แล้วใช้เป็นแผนการเฝ้าระวังสำหรับอุตสาหกรรมกลุ่มเสี่ยงนั้น ขณะเดียวกันการตรวจวัดความ
เข้มข้นของมลพิษในสถานประกอบกิจการซึ่งได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอยู่แล้วจะได้นำมา
ประกอบ เพื่อตรวจติดตามการสัมผัสมลพิษของพนักงานในสถานประกอบกิจการได้ดีขึ้น

ยุทธศาสตร์ที่ 5.4 ศึกษาวิจัยเพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมของสถานประกอบกิจการ
และนำมาสร้างรูปแบบสถานประกอบกิจการตัวอย่างที่ทำให้พนักงานมีความพึงพอใจในการดำเนิน
ชีวิต สามารถปรับตัวให้เข้ากับระบบการทำงานโดยไม่มีความเครียด สามารถดำเนินชีวิตอย่างมี
ความสุข

6) การส่งเสริมด้านความปลอดภัยเฉพาะด้าน

ยุทธศาสตร์ ภาครัฐต้องสนับสนุนและส่งเสริมงานด้านความปลอดภัยเฉพาะด้านที่มีผลกระทบอย่างรุนแรงเมื่อเกิดขึ้น เช่น ด้านการประเมินความเสี่ยง การทำงานสถานที่อับอากาศ หรือด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบกิจการ เป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญมากสำหรับสถานประกอบกิจการที่มีความเสี่ยงสูงทุกประเภท สถานประกอบกิจการควรมีรูปแบบการสนับสนุน ส่งเสริมให้มีการอบรมการป้องกันและระงับอัคคีภัย เพื่อให้มีความพร้อมเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริง รัฐบาลควรมีการตรวจสอบอย่างจริงจัง มีการจัดทำข้อกำหนดในการก่อสร้างโรงงาน โดยต้องแสดงแบบและแผนผังทางหนีไฟให้ชัดเจน มีการตรวจสอบการก่อสร้างและมีการตรวจสอบภาพเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง โดยหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบสนับสนุนให้มีการจัดทำแผนป้องกันและระงับอัคคีภัย โดยกำหนดองค์ประกอบต่างๆ ในแผนให้ขึ้นกับจำนวนคนงาน สนับสนุนให้มีการจัดตั้งทีมที่ทำหน้าที่ดับเพลิง กำหนดจำนวนทีมงานขึ้นกับขนาดขององค์กร จัดให้คำแนะนำในการจัดทำระบบดับเพลิง ให้คำแนะนำในการจัดเตรียมอุปกรณ์ดับเพลิงให้เหมาะสมกับความเสี่ยงของสถานประกอบกิจการแต่ละประเภท จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมดับเพลิงให้เป็นมาตรฐานสำหรับการฝึกอบรมดับเพลิงขั้นต้น ขั้นกลาง และการฝึกอบรมดับเพลิงขั้นสูง เพื่อให้สามารถมีการปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน และอาจมีการจัดตั้งสถาบันฝึกอบรมดับเพลิงที่มีมาตรฐานภายในประเทศและเผยแพร่ให้กับผู้สนใจ

5.3 แนวคิดการร่างกฎกระทรวง/ประกาศกระทรวง/ประกาศกรม/ข้อเสนอในการ กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานสำหรับสถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก

แนวทางในการร่างนั้น คณะผู้ศึกษาวิจัยได้เสนอเนื้อหาและแนวทางตามข้อมูลที่ได้ศึกษา
มา ข้อมูลของหน่วยงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ดังนี้

ร่าง

การกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงานสำหรับสถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก

ข้อ 1 นิยาม

- สถานประกอบกิจการขนาดกลาง หมายถึง สถานประกอบกิจการที่มีจำนวนพนักงาน
ปฏิบัติการระหว่าง 100-299 คน หรือสถานประกอบกิจการที่มีจำนวนเงินลงทุนสินทรัพย์ถาวรไม่
เกิน 200 ล้านบาท
- สถานประกอบกิจการขนาดเล็ก หมายถึง สถานประกอบกิจการที่มีจำนวนพนักงาน
ปฏิบัติการระหว่าง 1-99 คน หรือสถานประกอบกิจการที่มีจำนวนเงินลงทุนสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน
50 ล้านบาท
- มาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและ
สภาพแวดล้อมในการทำงาน หมายถึง มาตรฐานซึ่งต้องอาศัยระบบ เงื่อนไขการปฏิบัติ หรือใช้
วิธีการปฏิบัติงาน การดำเนินงานอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างสมเหตุสมผลและถูกต้อง เพื่อก่อให้เกิด
ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัย ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของลูกจ้างที่ทำงานในสถานประกอบกิจการ

ข้อ 2 นโยบายด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถาน
ประกอบกิจการต้องแสดงเจตจำนงในการปฏิบัติดังนี้

- (1) จะปฏิบัติตามกฎหมาย
- (2) จะปรับปรุงระบบการทำงานเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดกับลูกจ้าง
- (3) จะจัดสรรทรัพยากรทุกด้านให้เพียงพอเหมาะสมในการดำเนินการตามระบบการ
จัดการด้านอาชีวอนามัย ความปลอดภัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

หมวดที่ 1 บททั่วไป

ข้อ 3 วัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ มีเพื่อให้ความมั่นใจในความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยของพนักงานที่ทำงานในสถานประกอบกิจการ เพื่อสนับสนุนในการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในการทำงานในสถานประกอบกิจการให้ปลอดภัย ผู้ปฏิบัติงานมีความพึงพอใจ ส่งเสริมให้เกิดมาตรการในการป้องกันอันตราย และการบาดเจ็บ และป้องกันการเกิดโรคจากการประกอบอาชีพ ส่งเสริมให้เกิดระบบ มาตรการ ความรับผิดชอบ กิจกรรม ที่จะก่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงาน โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับกฎหมาย มาตรฐานด้านแรงงาน และวิถีชีวิตของแรงงานเป็นสำคัญ

ข้อ 4 ความรับผิดชอบของนายจ้าง นายจ้างทุกคนต้องปฏิบัติตามมาตรฐานขั้นต่ำของกฎหมายเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ ตาย โรคจากการประกอบอาชีพแล้ว ต้องสร้างความมั่นใจให้กับทุกฝ่ายว่ามีความตั้งใจในการดำเนินการปรับปรุง และจัดการด้านความปลอดภัย ด้านการรักษาสุขภาพอนามัยของผู้ปฏิบัติงานอย่างเหมาะสมกับสภาพการทำงาน ดำเนินการเลือก ระบบการผลิต เครื่องจักร เครื่องมืออุปกรณ์ ที่มีระบบการป้องกันอันตรายให้แก่ลูกจ้างครบถ้วนเหมาะสมกับสภาพงาน มีการออกกฎ ระเบียบที่เหมาะสมกับสภาพการบังคับใช้ จัดสวัสดิการต่างๆ ให้เหมาะสมเพียงพอ

ข้อ 5 ความรับผิดชอบของลูกจ้าง ลูกจ้างต้องปฏิบัติตามมาตรการการบังคับที่นายจ้างออกมาตามกฎหมายขั้นต่ำ และให้ความร่วมมือกับนายจ้างในการดำเนินกิจกรรมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยอย่างเต็มความสามารถ

หมวดที่ 2

องค์กรด้านการบริหารงานความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ข้อ 6 นายจ้างต้องจัดองค์กรด้านการบริหารงานความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานให้ชัดเจน กำหนดความรับผิดชอบ หน้าที่สายงานบังคับบัญชาในการบริหารงาน วิธีการปฏิบัติงาน ระบบการจัดการด้านความปลอดภัย การรายงานผล และจัดให้มีบุคลากรทำหน้าที่ประจำตลอดเวลาอย่างพอเพียง

ข้อ 7 นายจ้างต้องดำเนินการตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยมีจำนวนสมาชิกที่เป็นตัวแทนของฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง ในจำนวนที่เหมาะสม เพื่อทำหน้าที่เกี่ยวกับการหามาตรการที่จะต้องดำเนินการให้เกิดความปลอดภัยต่อลูกจ้างและผู้ปฏิบัติงานในบริเวณสถานประกอบกิจการ สืบค้นหาแนวทางในการปกป้องเสริมสร้างสุขภาพของลูกจ้างไม่ให้เสื่อมโทรมลงจากสภาพการทำงานตลอดอายุการจ้างงาน

หมวดที่ 3 การกำหนดบุคลากรและหน้าที่

ข้อ 8 สถานประกอบกิจการทุกขนาด นายจ้างต้องจัดให้มีผู้รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยที่ชัดเจน คิดตามได้ อาจจะมีการลดจำนวน เพิ่มจำนวนตามความเหมาะสมของสภาพการทำงานและความจำเป็นในการดำเนินโครงการด้านความปลอดภัยในการทำงาน

ข้อ 9 นายจ้างต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับต่างๆ ครอบคลุม และมีคุณสมบัติประสบการณ์เป็นไปตามกฎระเบียบที่กฎหมายกำหนด เช่น เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพทำงานเต็มเวลา เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับบริหาร เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับหัวหน้างาน หรือเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับพื้นฐาน

ข้อ 10 นายจ้างต้องจัดให้มีคณะกรรมการ เจ้าหน้าที่ดูแลด้านสุขภาพ เจ้าหน้าที่ด้านการส่งเสริมสุขภาพที่มีคุณสมบัติเหมาะสม ตามความเหมาะสมของขนาดและความเสี่ยงของสถานประกอบกิจการ

ข้อ 11 นายจ้างต้องจัดให้มีแพทย์อาชีวเวชศาสตร์ พยาบาลอาชีวอนามัยประจำโรงงานตามขนาด/จำนวนที่ระบุตามกฎหมายหรือระเบียบที่กำหนด

ข้อ 12 เจ้าหน้าที่ในตำแหน่งที่กำหนดนี้ ถ้าหากไม่สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องถูกเพิกถอนโดยคำสั่งของนายจ้างหรือของเจ้าพนักงานที่อธิบดีกำหนด

หมวดที่ 4

มาตรการด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ข้อ 13 นายจ้างต้องดำเนินมาตรการและแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ตรวจสอบมาตรการที่กำหนดในการป้องกันอันตรายและกำหนดบุคคลที่มีหน้าที่ตรวจสอบอย่างชัดเจนเกี่ยวกับ

(1) อันตรายจากการทำงานกับเครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์ และสิ่งอื่นในสภาพการทำงาน โดยเฉพาะเครื่องจักรที่มีความเสี่ยงในการใช้งานสูง เช่น หม้อไอน้ำ หม้อความดัน ต้องกำหนดสภาพการใช้งาน การตรวจสอบ บุคคลที่สามารถทำหน้าที่ตรวจสอบได้

(2) อันตรายจากการสัมผัสสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ ด้านเคมี ด้านชีวภาพ และสภาพการทำงานที่เป็นอันตรายต่อการทำงานของลูกจ้าง และกำหนดระยะเวลาในการตรวจสอบ ตรวจวัดเป็นประจำโดยผู้รับผิดชอบในการตรวจสอบ ตรวจวัดต้องมีคุณสมบัติตามที่ระเบียบหรือกฎหมายกำหนด

(3) อันตรายจากไฟฟ้า และพลังงานอื่นใดที่นำมาใช้งานในสถานประกอบกิจการ

(4) อันตรายจากการขนส่ง การเดินทางทั้งภายในและภายนอกสถานประกอบกิจการ

(5) อันตรายที่เกิดจากพฤติกรรมและวิธีปฏิบัติในการทำงานของลูกจ้าง

(6) นายจ้างต้องดำเนินการมาตรการที่จำเป็นในการจัด ดูแลสภาพอาคาร ทางเดิน พื้น บันได การระบายอากาศ ช่องทางอพยพฉุกเฉิน ประตูหรือบันไดหนีไฟ ทางหนีไฟ สถานบริเวณพักผ่อนให้อยู่ในสภาพไม่เป็นอันตราย พร้อมใช้งานตลอดเวลา

(7) อันตรายจากเพลิงไหม้ ระเบิด สารเคมีรั่วไหล

(8) นายจ้างต้องจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมกับสภาพการทำงานให้มีประสิทธิภาพในการปกป้อง ป้องกันอันตรายอย่างมีประสิทธิภาพ

(9) มาตรการเกี่ยวกับการกำหนดให้มีการฝึกอบรมในเรื่องที่จำเป็นต่อการป้องกันอันตรายแก่ผู้รับผิดชอบด้านความปลอดภัยและลูกจ้าง

ข้อ 14 นายจ้างต้องปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดอย่างเคร่งครัด เหมาะสม มีการบันทึก รายงานเก็บหลักฐานตามแบบที่กำหนดไว้ให้เจ้าพนักงานสามารถตรวจสอบได้ตลอดเวลา

ข้อ 15 มาตรการดำเนินการด้านความปลอดภัยของผู้รับเหมา รับช่วง ให้นายจ้างกำหนดใช้เป็นมาตรการเดียวกับที่ใช้กับลูกจ้างของสถานประกอบการ

หมวดที่ 5

โปรแกรมการป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการประกอบอาชีพ

ข้อ 16 นายจ้างต้องมีการจัดเตรียม หรือมอบหมายให้ผู้รับผิดชอบดำเนินการ โปรแกรมการป้องกันอุบัติเหตุ การพัฒนาความปลอดภัย และระบบสุขภาพภายในสถานประกอบการอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง

ข้อ 17 นายจ้างต้องจัดทำแผน และการปฏิบัติเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยงจากการทำงาน ในสถานประกอบกิจการ กำหนดขั้นตอนในการดำเนินงาน แนวทางชี้ป้ังอันตราย ติดตามข้อกำหนดตามกฎหมายเพื่อนำไปปฏิบัติ โดยต้องบันทึกเพื่อเป็นหลักฐานแสดงได้ตลอดเวลา

ข้อ 18 ให้เจ้าพนักงานของรัฐได้นำเอาเทคนิค โปรแกรม วิธีการ แนวปฏิบัติในด้านการป้องกันอันตรายจากการทำงานที่ตรวจสอบแล้ว ว่าได้ผลทำการเผยแพร่สู่สาธารณะเพื่อเป็นตัวอย่าง อันดีที่สถานประกอบกิจการอื่นจะนำไปเผยแพร่ โดยขอแนะนำดังกล่าวจะต้องไม่ขัดต่อระเบียบวิธีปฏิบัติที่กฎหมายกำหนดไว้

หมวดที่ 6

กฎระเบียบด้านความปลอดภัยในการทำงาน

ข้อ 19 กฎระเบียบด้านความปลอดภัยในการทำงานให้เป็นไปตามมาตรฐานขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนด เช่น

- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า
- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร
- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม (สารเคมี)
- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อม (กายภาพ)
- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับการทำงานในสถานที่อับอากาศ
- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย
- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับหม้อน้ำ
- ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบ

กิจการ

หมวดที่ 7

มาตรการสำหรับการดูแลสุขภาพความปลอดภัยของพนักงาน

ข้อ 20 ให้นายจ้างมีหน้าที่ในการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีการตรวจวัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีการประเมินสภาพแวดล้อมในการทำงาน และทำการการควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เป็นอันตรายต่อลูกจ้าง คุณสมบัติของผู้ดำเนินการต้องเป็นไปตามที่กฎหมายหรือระเบียบกำหนด และผลการตรวจสอบประเมินจะต้องมีการเก็บรักษาไว้ให้สามารถตรวจสอบได้

ข้อ 21 ให้นายจ้างจัดด้านสวัสดิการเกี่ยวกับความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยให้ลูกจ้างอย่างเหมาะสมเป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด

ข้อ 22 การบรรจุเข้าทำงานใหม่ของลูกจ้าง ให้นายจ้างทำการตรวจร่างกาย ให้ความรู้แก่ลูกจ้างในด้านการป้องกันอันตรายจากการทำงาน มอบหมายงานที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย จิตใจของลูกจ้าง

ข้อ 23 ให้นายจ้างกำหนดชั่วโมงการทำงานของลูกจ้างตามที่กฎหมายกำหนด ยกเว้นลูกจ้างที่ทำงานในสถานที่ที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ความปลอดภัยในการทำงานต้องมีการจำกัดชั่วโมงการทำงานให้เป็นไปตามข้อเสนอแนะทางด้านวิชาการจากสถาบันที่ได้มาตรฐาน

ข้อ 24 ให้นายจ้างจัดให้มีการตรวจด้านการแพทย์แก่ลูกจ้างอย่างเหมาะสมกับสภาพการจ้างงาน สภาพการทำงานของลูกจ้าง

ข้อ 25 ให้นายจ้างมีการบันทึกรายงานผลเก็บไว้ให้เจ้าพนักงานของรัฐได้ตรวจสอบตลอดเวลา

หมวดที่ 8

การตรวจสอบ

ข้อ 26 ให้นายจ้างมอบหมายให้ผู้รับผิดชอบด้านความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบกิจการ การกำหนดแผนงาน แจ้งผลการดำเนินการให้กับหน่วยงานรับผิดชอบในระยะเวลาที่กำหนด

ข้อ 27 ให้มีการขึ้นทะเบียนผู้ตรวจสอบด้านความปลอดภัยในการทำงาน ติดตามประเมินผลการตรวจสอบเป็นประจำ และมีการเพิกถอนทะเบียนเมื่อดำเนินการผิดอย่างร้ายแรง หรือมีความสนใจที่จะหลีกเลี่ยงกฎหมายอย่างชัดเจน

ข้อ 28 บุคคลากรที่มีหน้าที่ตรวจสอบให้มีคุณสมบัติเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

หมวดที่ 9

เบ็ดเตล็ด

ข้อ 29 ให้นายจ้างจัดการเก็บรักษาเอกสารไว้เป็นหลักฐานในรูปแบบที่เหมาะสม เป็นแฟ้มข้อมูล หรือแฟ้มอิเล็กทรอนิกส์ เป็นข้อมูลที่สามารถตรวจสอบได้เมื่อต้องการ

ข้อ 30 ให้นายจ้างดำเนินการสืบค้น รวบรวมกฎระเบียบที่ต้องดำเนินการตามกฎหมาย และทำการเผยแพร่กฎหมายและประกาศให้ลูกจ้างทราบอย่างต่อเนื่อง

ข้อ 31 นายจ้างต้องเก็บรักษาข้อมูลเอกสารบุคคลด้านการแพทย์ และการรักษาความลับด้านการตรวจทางการแพทย์ของลูกจ้างเป็นอย่างดี

ข้อ 32 นายจ้างต้องจัดให้มีการสำรวจด้านระบาดวิทยาอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันอันตรายและโรคที่อาจจะเกิดจากการประกอบอาชีพ

ข้อ 33 นายจ้างต้องจัดโอกาส หรือเวทีเพื่อการรับฟังความคิดเห็นจากลูกจ้าง เพื่อนำกลับมาปรับปรุงแนวทางการทำงานให้เกิดความปลอดภัยมากที่สุด

ข้อ 34 นายจ้างควรมีการส่งเสริมการวิจัยพัฒนาด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงสภาพการทำงานให้ปลอดภัยอยู่ตลอดเวลา